# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1894. 43de Aargang.


## Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 359.)

### Sjette Artikel.

„Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere og Diakoner."

**Den oprindelige Kirke.** I den Uddeling, der fandt Sted i Tidens Midte, organiserede Kristus sin Kirke her paa Jorden, medens han var her i Kjødet, og beskikkede deri de nødvendige Embedsmænd til at udføre Faderens Hensigter. Som det er bleven vist i den foregaaende Forelæsning, blev enhver Person, som saaledes beskikkedes, overdraget guddommelig Fuldmagt og Myndighed til at forvalte de Ordinanser, der henhørte til hans Kald; og efter at Kristus var opfaren til Himmelen, fortsattes den samme Organisation, idet de, der havde modtaget Fuldmagt, ordinerede Andre til de forskjellige Embeder i Præstedømmet.

Paa denne Maade erholdt Kirken sine Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder, Ypperstepræster eller Højpræster, Halvfjerds, Ældster, Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner. (Ef. 4, 11; Hebr. 5, 1—5; Luk. 10, 1—11; Ap. Gj. 14, 23; 13, 1; 15, 6; 1 Pet. 5, 1; 1 Tim. 3, 1; 8—12; Titus 1, 7; Aab. 1, 6.)

Foruden disse særegne Embeder i Præstedømmet var der andre Kald af en mere verdslig Beskaffenhed, hvortil Mænd bleve beskikkede formedelst Fuldmagt. Saaledes var f. Eks. Tilfældet med de syv Mænd, der havde et godt Vidnesbyrd, som i Apostlenes Dage bleve valgte og beskikkede til at betjene de Fattige, hvilket frigjorde de Tolv, saa at de vare i Stand til at varetage deres særskilte Pligter henhørende til deres Kald. (Ap. Gj. 6, 1—6.)

Denne specielle Beskikkelse viser, af hvilken Natur den Hjælp og Bestyrelse (1 Kor. 12, 28.) skulde være, der blev

indsat i Kirken for at understøtte Arbejdet under Ledelse af de retmæssige Embedsmænd i Præstedømmet.

Disse Embedsmænd, som saaledes ere indsatte, tilligemed Medlemmerne, blandt hvilke de arbejde, udgjøre Kristi Kirke, hvilken paa en saa smuk Maade er bleven sammenlignet med et fuldkomment Legeme; dens Individer betegne dets særskilte Lemmer, ethvert af dem indehaver sin egen Funktion, og Alle virke i Fællesskab for at fremme det Hele. (1 Kor. 12, 12—27; Rom. 12, 4. 5; Ef. 4, 16.) Ethvert Embede, som saaledes er oprettet, og enhver Embedsmand, som er bleven bemyndiget, er nødvendig for Kirkens Udvikling og Guds Værks Forfremmelse. En af Gud oprettet Organisation indeholder ingen Overflødigheder; Øjet, Øret, Haanden, Foden, kort sagt alle Legemets Lemmer eller Organer ere væsenlige for den fysiske Organismes Symmetri og Fuldkommenhed; ingen Embedsmand i Kirken kan sige til en Anden: „Jeg har Dig ikke behov." (1 Kor. 12. 21.)

Disse Embedsmænds Tilværelse, og i Særdeleshed deres Virksomhed, der er ledsaget af guddommelig Kraft og Bistand, maa ansés som et af Kirkens særegne Karaktertræk i hvilkensomhelst af Verdens Tidsaldre — et kraftigt Prøvemiddel, hvorved man kan afgjøre, om de, der paaberaabe sig at have guddommelig Fuldmagt, ere falske eller sande. Jesu Kristi Evangelium er det evige Evangelium; dets Principer, Love og Ordinanser og Kirkens Organisation, som er bygget derpaa, maa til alle Tider være de samme. Derfor, naar man vil søge efter den sande Kirke, da maa man tragte efter at finde en Organisation, der har de samme Embedsmænd som den, der var oprettet i gamle Dage, nemlig, med Apostle, Profeter, Evangelister, Højpræster, Halvfjerds, Hyrder, Biskopper, Ældster, Præster, Lærere og Diakoner; ikke Embedsmænd, som blot have disse Navne, men som ere i Stand til at haandhæve deres Paastand, som Embedsmænd i Herrens Tjeneste at være i Besiddelse af den Kraft og Fuldmagt, der ledsager deres Embedsforvaltning.

Enhver oprigtig Gransker kan med Rette fremsætte dette Spørgsmaal: Have Menneskene været i Besiddelse af denne Fuldmagt og disse Kræfter tilligemed deres ledsagende aandelige Gaver fra den apostoliske Tid indtil vore Dage; i Korthed, har Kristi Kirke været paa Jorden i dette lange Mellemrum? Lader os som Svar betragte følgende Kjendsgjerninger: Siden den Periode, der øjeblikkelig paafulgte de gamle Apostles Administration, og til nærværende Aarhundrede har ingen Organisation eksisteret, der har gjort Krav paa at have direkte Aabenbaring fra Gud; og i Virkeligheden have de, der sige sig at være Evangeliets Forkyndere, for Aarhundreder erklæret, at saadanne Guds Gaver ere ophørte, at Miraklernes Tid er forbi, og at det Nærværende med Hensyn til Vejledning udelukkende er afhængig af det Forbigangne. Historien viser tydelig, at der har været en stor Afvigelse fra Frelsningsplanen, som den blev fremstillet af Frelseren, eller med andre Ord et stort Frafald fra Kristi Kirke. Neppe var Kirken bleven organiseret af det guddommelige Overhoved, hvis Navn den bærer, førend Mørkets Magter satte sig op til at stride mod Kirken. Selv i Kristi Dage rasede Forfølgelsen strengt mod Disciplene; den paabegyndtes af Jøderne og blev først rettet mod Mesteren selv og hans nærmeste Forbundsfæller. Denne Modstand forstærkedes af de hedenske Nationer paa den Tid og rettedes tilsidst mod Enhver,

der bekjendte sig at være en af Kristi Efterfølgere, saa at tilsidst Navnet „Kristen" blev betragtet som et Udtryk af Foragt og Bespottelse. I Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede spores des alligevel en Forandring i den Holdning, Hedenskabet indtog overfor Kristendommen, da Constantin den Store antog denne Lære, der under hans Beskyttelse tiltog i Gunst og blev antaget som Statsreligionen. Men hvilken Troesbekjendelse og hvilken Religion var det paa denne Tid? Dens Ligefremhed og Naturlighed var forsvunden, alvorlig Andægtighed og selvopofrende Oprigtighed vare ikke længere Karaktertræk af Kirkens Embedsmænd; disse, som paastode at være den ydmyge Nazaræers Efterfølgere, som sagde sig at staa i Samfund med den ringe og sagtmodige Jesus, disse, som forkyndte med høj Røst, at de elskede ham, der paatog sig Verdens Synder, levede i en Tilstand, der i høieste Grad var i Uoverensstemmelse med det Liv, som han, der var Mønstret, førte. Kirkelige Embeder søgtes for Ære og Anseelse og for den høje Løn, der ledsagede dem; gejstlige Embedsmænd havde Indflydelse paa den verdslige Myndighed; Biskopper tragtede efter fyrstelig Pomp og Pragt, Erkebiskopper levede som Konger og Paver som Kejsere.

Ved Indførelsen af disse nye Skikke fandt mange Forandringer Sted i Kirkens Ceremonier og Ordinanser. Daaben blev forvendt, Sakramentet forfalsket, den offenlige Gudstjeneste blev en Kunstudstilling; Personer bleve kanoniserede eller ophøjede til Helgener, og Martyrer bleve Gjenstand for Tilbedelse. Gudsbespottelsen tiltog i Styrke ved, at Mænd foruden Myndighed forsøgte at udøve den Forrettighed, der hører Gud til, at kalde Andre til at forvalte i, hvad der endnu havde Navn af aandelige Embeder. En mørk Tidsalder kom over Jorden, og Satans Magt syntes at være den raadende.

**Dette store Frafald var forudsagt.** Gud kjendte formedelst sin uendelige Forkundskab lige fra Begyndelsen, at dette store Frafald fra Sandheden skulde finde Sted. Fortidens Apostle udtalte, ledede af Inspirationens Aand, mange alvorlige Advarsler mod den kommende Fare. Esaias maa sikkerlig have skuet fremad mod den mørke Tidsalder, da han siger: „Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til Intet." (Es. 24, 5.) Og hvor indtrængende ere ikke Jeremias' Ord: „Thi tvende onde Ting har mit Folk gjort: Mig, den levende Vandkilde, have de forladt for at hugge sig Brønde, revnede Brønde, som ikke kunne holde Vand." (Jer. 2, 13.)

Apostlenes Profetier med Hensyn til de falske Lærere, der straks vilde komme og forstyrre Hjorden, til hvilke der allerede er hentydet, forkynde det Frafald, som da hurtigt nærmede sig. Paulus advarede de Hellige i Thessalien mod at lade sig forføre af dem, som paa den Tid sagde, at Kristi andet Komme var forhaanden, „thi", siger han, „først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn, han, som modsætter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være en Gud." (2 Thess. 2, 3. 4.) Dette Frafald var allerede begyndt i Apostlenes Dage. Apostelen Johannes siger: „Og som I have hørt, at Antichristen kommer, saa ere nu mange Antichrister fremkomne." (1 Joh. 2, 18.) Og Paulus siger, da han taler til Galaterne: „Kun er der Nogle, som forvilde Eder og

ville forvende Kristi Evangelium." (Gal. 1, 7.)

Ikke mindre afgjørende ere Profetierne i Mormons Bog med Hensyn til dette store Frafald. Nephi profeterer om den Undertrykkelse, som skulde vederfares Nord-Amerikas Indianere formedelst Hedningernes Hænder, og siger, at paa den Tid skulle Folkene være opløftede i deres Hjertes Stolthed, og skulle være afvegne fra Guds Hus' Ordinanser; sandt nok, de ville opbygge mange Kirker, men i disse ville de prædike deres egen Visdom, og Folk ville være fyldte af Misundelse, Strid og Ondskab, men de ville alligevel fornægte Guds Kraft og Mirakler. (2 Nephi 26, 19—22; 27, 1; 28, 3. 6; 29, 3; 1 Nephi 13, 5; 22, 22. 23.)

Det er saaledes tydeligt, at Evangeliet blev bogstavelig udryddet af Jorden; Præstedømmets Fuldmagt blev tabt iblandt Menneskene, og ingen verdslig Magt kunde give den tilbage. Men Herren sørgede i sin Miskundhed for, at hans Kirke blev gjenoprettet — i de sidste Dage og for sidste Gang. Profeterne i gamle Dage forudsaa ligeledes denne Æra, da Lyset atter skulde bryde frem, og de glædede og frydede sig over dets Frembrud. (Dan. 2, 44. 45; 7, 27; Matt. 24, 14; Aab. 14, 6—8.) Det er allerede bleven vist, at Herren tilvejebragte denne Gjenoprettelse gjennem Profeten Joseph Smith, som tilligemed Oliver Cowdery i 1829 modtog det aaronske Præstedømme under Johannes den Døbers Hænder og senere hen det melchisedekske Præstedømme under Petrus', Jakobus' og Johannes', de fordums Apostles Hænder. Formedelst denne Fuldmagt, der saaledes blev gjengivet, er Kirken atter organiseret i sin forrige Fylde, og Menneskene fryde sig over, at de endnu en Gang ere komne i Besiddelse af det uvurderlige Privilegium at staa i Kommunikation med Gud. De Sidste-Dages Hellige gjøre fuld Fordring paa at have den sande kirkelige Organisation, der i alle Henseender ligner den Kirke, som Kristus oprettede blandt Jøderne. Dette Sidste-Dages Folk erklærer at have den Almægtiges Præstedømme, Fuldmagt til at handle i Guds Navn, hvilken Fuldmagt anerkjendes baade i Himmelem og paa Jorden. Lader os betragte Præstedømmets Organisation, som den nu eksisterer.

**Grader og Embeder i Præstedømmet.** Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige anerkjender to Grader af Præstedømmet. Det mindre eller aaronske og det højere, bekjendt som det melchisedekske. Det aaronske Præstedømme har faaet sit Navn efter Aaron, der blev given til Moses som en Talsmand, at handle under hans Ledelse i Udførelsen af Guds Hensigter med Israel. 2 Mos. 4, 14—16.) Af denne Aarsag kaldes det undertiden det mindre Præstedømme; men skjøndt det er det mindre, er det dog paa ingen Maade ringe eller ubetydeligt. Da Israel vandrede i Ørkenen, bleve Aaron og hans Sønner gjennem Profeti kaldede og ordinerede til at forvalte i Præsteembedet. (2 Mos. 28, 1.) Senere læse vi i Israels Historie, at Herren valgte Levis Stamme til at bistaa Aaron i hans præstelige Funktioner; Leviternes specielle Pligter vare at opbevare Instrumenterne og at forrette Tabernaklets Tjeneste. Leviterne, som saaledes bleve udkaarede af Herren, skulde erstatte de Førstefødte af Israels Stammer, hvilke Herren gjorde Fordring paa til sin Tjeneste fra den Tid, da den sidste store Plage kom over Egypten, hvorved alle Førstefødte i Egypternes Huse bleve ihjelslagne, medens de Ældste i ethvert israelitisk Hus bleve helligede og frelste.

(4 Mos. 3, 12. 13. 39. 44. 45. 50. 51.) Den Myndighed, som saaledes blev given til Leviterne, benævnes undertiden for det levitiske Præstedømme (Hebr. 7, 11.); det maa anses som et Tillæg til det aaronske Præstedømme, dog ikke indehavende de højeste præstelige Funktioner. Det aaronske Præstedømme, som det er gjengivet til Jorden i denne Uddeling, indbefatter den levitiske Orden. (Pagtens Bog 3, 1.) Dette Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og har Myndighed til at administrere i de udvortes Ordinanser i Følge Evangeliets Forskrifter. (Pagtens Bog 3, 10.) Det indbefatter en Diakons, Lærers og Præsts Embede med Biskopembedet som det, der har Nøglerne til at præsidere.

Det højere eller melchisedekske Præstedømme er opkaldt efter Kongen af Salem, en af Guds store Ypperstepræster. (1 Mos. 14, 18; Hebr. 7, 1—17.) Førend hans Tid kaldtes det: „Det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden;" men af Agtelse for det højeste Væsens Navn kaldte de, nemlig Kirken i Oldtiden, for at undgaa at gjentage hans Navn for ofte, Præstedømmet efter Melchisedek eller det melchisedekske Præstedømme. (Pagtens Bog 3, 1.) Dette Præstedømme har Rettighed til at præsidere i alle Kirkens Embeder; dets specielle Funktioner bestaa i at gjøre Tjeneste i aandelige Ting; og eftersom det har Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken, har det Rettighed til, at „Himlene aabnes for dem, at have Samfund med den Førstefødtes Forsamling og Menighed, samt nyde Samfund med og være nær hos Gud Fader og Jesus Kristus, vor Mægler i den ny Pagt." (Pagtens Bog 3, 9.) De specielle Embeder i det melchisedekske Præstedømme ere: Apostler, Patriarker eller Evangelister, Højpræster, Halvfjerds og Ældster. Ved Aabenbaring fra Gud ere de Pligter fastsatte, der ere forbundne med hver af disse Embeder; og den samme høje Autoritet har forordnet Indsættelsen af præsiderende Embedsmænd, der udspringe fra eller blive beskikkede af eller blandt dem, der ere ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer. (Pagtens Bog 3, 11.)

### Særegne Pligter i Præstedømmet.

**Diakonens** Embede er det første eller det laveste i det aaronske Præstedømme. Dette Kalds Pligter ere i Almindelighed af en verdslig Beskaffenhed, saasom at have Tilsyn med Forsamlingshusene og bidrage til at fremme de Forsamledes Bekvemmelighed. Tillige maa Diakonen til alle Tider, naar det bliver forlangt af ham, være Læreren behjælpelig i at udføre hans Arbejde. (Pagtens Bog 2, 11.) Tolv Diakoner danne et Quorum, der har sin Præsident og Raadgivere, som vælges iblandt deres Antal.

**Lærere** ere lokale Embedsmænd, hvis Arbejde er at virke blandt de Hellige, formane dem til at gjøre deres Pligter og at styrke Menigheden ved deres utrættelige Tjeneste; de maa paase, at der ingen Udyd eller Uretfærdighed er i Menigheden, og at Medlemmerne ikke nære haarde Følelser mod hverandre, men at Alle iagttage Guds Bud og Love angaaende kirkelige Pligter. De maa have Opsyn over Forsamlingerne i Præstens eller højere Embedsmænds Fraværelse. Baade Lærere og Diakoner kunne prædike Guds Ord, naar de paa den rette Maade ere kaldede dertil; men de have ikke Fuldmagt til uafhængigt at forrette i nogen af de aandelige Ordinanser, saasom at døbe, administrere Sakramentet eller at give Hænders Paalæggelse. (Pagtens Bog 2, 11.) Fire

og tyve Lærere danne et Quorum, udaf hvilken Samling en Præsident med Raadgivere vælges.

Præsternes Kald er at prædike, lære, forklare Skrifterne, døbe og administrere Sakramentet, at besøge Medlemmerne i deres Huse og formane dem til at opfylde deres Pligter. En Præst kan ordinere Diakoner, Lærere eller andre Præster, naar han af den rette Autoritet er anmodet derom; og han kan blive kaldet til at være Ældsten behjælpelig i Udførelsen af hans Arbejde. Et Præstequorum bestaar af otte og fyrretyve Medlemmer; en Biskop skal præsidere over en saadan Organisation.

(Fortsættes paa Side 376.)

# Den 15de September 1894.

## Ældsternes og de Helliges Stilling.

„I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules. Man tænder og ikke et Lys, og sætter det under en Skjeppe, men paa en Lysestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset." (Matt. 5, 14.)

Ovenstaaende ere Frelserens Ord til hans Tjenere i de Dage, da han selv vandrede her paa Jorden, saavel som til Alle, der have paataget sig hans Aag. Som Farisæerne og de Skriftkloge forfulgte Disciplene og søgte om muligt at finde Fejl hos dem, saaledes forsøge vor Tids Farisæere at efterstræbe os. Det var dog ikke for Farisæernes Skyld alene, at Kristus gav denne og mange andre Formaninger, thi han vidste, at de med al deres Selvretfærdighed dog let kunde besejres med Sandhedens Vaaben; men han gav dem for Mængdens Skyld — „alle dem, som ere i Huset" —, hvilke stode tvivlraadige og vidste ikke, hvad eller hvem de burde tro.

Kirkens Ældster, som blive kaldede til at frembære Evangeliets Budskab til Verden i vor Tid, indtage den samme Stilling som de, Frelseren talede til ved denne Lejlighed. Det er deres Kald at være et Lys for Verden, hvorsomhelst det maatte blive deres Lod at arbejde; og eftersom det ikke kan undgaaes, at Lyset tiltrækker sig Folkets Opmærksomhed, er det deres Pligt at optræde paa en saadan Maade, at baade deres Handlinger og Ord kunne taale at blive drøftede. Da mange af vore Ældster, førend de modtoge deres Missionsbeskikkelse, indtoge Stillinger, der ikke vare særdeles egnede til at udvikle dem til Missionærer, saa ønske vi herigjennem at give dem nogle venlige Raad og Formaninger, saadanne, som vi tro at de saavel som Kirkens Medlemmer i Almindelighed kunne drage Fordel af at efterfølge.

Det Første, en Missionær bør være i Besiddelse af, er Ydmyghed. Det gjør Intet til Sagen, hvor grundig lærd en Mand er; hvis han ikke er ydmyg, da bliver hans Mission af ringe Værdi. Herren kan gjennem den mest Ulærde tilintetgjøre alle Sofismens Paastande. Paulus henleder sine Samtidiges Opmærksomhed paa, at de Lærde ikke altid indtage første Rang blandt Sandhedens Forkjæmpere. (1 Kor. 1, 26.) Der gives kun een Maade, hvorpaa vi kunne beredes til at udføre vort Arbejde, og denne er, formedelst en oprigtig Tragten

efter Aanden af vort Kald og gjennem ydmyg Bøn og Stræben at gjøre Guds Vilje.

Dog ønske vi ikke, at vore Brødre skulle tro, at Paulus satte, eller at vi sætte Pris paa Uvidenhed. Frelseren siger tydelig, at den „Skriftkloge, som er oplært til Himmeriges Rige," har Fordele, som den Ulærde ikke har. (Matt. 13, 52.) Det er vort Ønske, at vore Brødre skulle forskaffe sig al den Kundskab, som det er dem muligt. Det er til stor Fordel for en Missionær, efter at han først og fremmest forstaar Evangeliets Principper, at han tillige har Kundskab om Historie, Geografi, Literatur eller andre af de mest almindelige Videnskaber. Han kan mange Gange derigjennem komme i Samtale med Personer, som i Begyndelsen ikke interessere sig for Religion, førend de se, at den kan finde en praktisk Anvendelse. Især i vor Tid, da det er en almindelig Opfattelse, at Mange vælge Missionslivet for at undgaa fysisk Arbejde, er det ofte fordelagtigt for Ældsterne at kunne paa en praktisk Maade diskutere om Agerbrug, Kvægavl, almindelig Haandværk o. l., hvis Samtalen skulde blive ledet hen paa saadanne Emner. Vi ere ikke udsendte for at prædike disse Ting, men erfarne Mennesker have altid større Tillid til Mænd, der ere i Besiddelse af en alsidig Uddannelse. En af den moderne Kristendoms svageste Sider er nemlig, at den mangler praktisk Anvendelse, og altfor ofte repræsenteres den af Mænd, der selv mangle Erfaring.

I alle saadanne Samtaler er det af stor Vigtighed at optræde med Høflighed og paa en saadan Maade, at det kan gjøre et godt Indtryk. I Særdeleshed burde vi iagttage, at vi ikke kritisere vore Omgivelser i alt for strenge Ord. Enhver Nation har sin Stolthed, og mange Folk have Sæder og Skikke, som maaske blandt andre Folkeslag vilde anses for upassende. I disse Lande finde vi Mange, der have boet en Tid i Amerika, som dadle de Sæder og Skikke, der findes her, ikke saa meget af Ønsket om at forbedre, som af Higen efter at prale af og at fremhæve deres formentlige Verdenskundskab. Vi raade vore Ældster til ikke at gjøre ligesom disse, da det kun vil udsætte dem for Folkets Uvilje. Naar vi blive adspurgte, kan det ikke skade at forklare om vore Methoder, men vi burde ihukomme, at Utah er kun en lille Del af Amerika, at vi ikke kunne indføre amerikanske Skikke i Skandinavien, og at Forholdene i de to Lande ere meget forskjellige.

Det hænder ofte, at Missionærerne træffe Personer, der udtrykke deres Beredvillighed til at forene sig med Kirken, hvis de blot havde nogen Udsigt til at komme til Utah. Ældsterne burde gjøre Saadanne opmærksomme paa, at de ere udgangne for at prædike Evangeliets rene og sande Principper, der ere til Frelse for Hver og En, som adlyder dem, at disse Principper bør adlydes af Sandhedskjærlighed og ikke for at vinde timelige Fordele. Det er sandt, at Indsamlingen er et af disse Principper, men Hensigten med Indsamlingen er at opbygge Zion. Den, som ikke har tilstrækkelig Tro til at annamme Sandheden eller Karakter stærk nok til at leve i Følge Evangeliets Fordringer i sit Fødeland, har ogsaa daarlige Udsigter til at forblive trofast i Zion, eftersom det er Tærskeloen, hvor Avnerne skulle adskilles fra Hveden. Ethvert Individ maa, for at kunne staa trofast, have et urokkeligt Vidnesbyrd for sig selv, og den, som har modtaget et

saadant Vidnesbyrd, behøver ikke at rejse bort fra sine nærværende Omgivelser for at faa Mod nok til at adlyde det glade Budskab.

Det, som her er blevet sagt, er egnet til alle Stjernens Læsere. Enhver Mand, som har en Del af Præstedømmet, enhver Husmoder, ung Mand eller ung Kvinde er en Missionær, og ihvorvel det ikke er blevet Alles Lod at gaa ud for at prædike, saa kan man dog ved sin Vandel gjøre meget for Sandhedens Udbredelse. „Gjerninger tale højere end Ord," siger Ordsproget, og vi kunne aldrig tilfulde beregne den Virkning, vort Eksempel kan have paa vore Omgivelser.

Maatte alle Sidste-Dages Hellige vise Verden, at Evangeliet er ikke blot et Navn eller en Bekjendelse, men tillige en Guds Kraft, der kan omdanne Menneskene og gjøre dem til „Ærens Kar." Her er et Virkefelt stort nok for Alle; og Enhver, der tager Del i Arbejdet, vil faa sin Løn, baade med timelige saavel som aandelige Velsignelser. Derfor: „Lader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gjerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene."

---

### Afløsning.

Ældste Torkel Torkelsen er hæderlig afløst fra at arbejde i Kristiania Konference for at rejse hjem til Zion den 20de ds.

Ældste F. Ottesen, der har været her i Danmark en Tid for at opsøge sine Afdødes Slægtregistre afrejser herfra til Zion med det Selskab der afgaar den 20de ds.

Vi ønske dem alle en lykkelig Hjemrejse.

**Peter Sundwall,**
Præsident over den skandinaviske Mission.

---

## Vore Troesartikler.

(Fortsat fra Side 374.)

Ældster have Myndighed til at forvalte i alle Pligter, som ere i Forbindelse med de lavere Kald i Præstedømmet; og tillige kunne de ordinere andre Ældster, bekræfte som Medlemmer i Kirken dem, som ere blevne døbte paa en antagelig Maade, og besegle paa dem den Helligaand. Disse Embedsmænd have Myndighed til at velsigne Menighedens Børn, at have Overopsyn over alle Forsamlinger og at bestyre disse, som den Helligaand leder dem. (Pagtens Bog 2, 8. 9. 19.) En Ældste har Ret til at forrette en Overpræsts Tjeneste, naar denne ikke er tilstede. (Pagtens Bog 3, 6.) Seks og halvfems Ældster udgjøre et Quorum; tre af disse danne dets Præsidentskab.

Halvfjerds ere omrejsende Sendebud, der ere ordinerede til at forkynde Evangeliet til Jordens Nationer, „først blandt Hedningerne og derpaa blandt Jøderne." De staa under de tolv Apostles Ledelse i dette høje Kald. (Pagtens Bog 3. 13. 43.) Et fuldt Quorum bestaar af halvfjerdsindstyve Medlemmer, syv Præsidenter iberegnede.

Højpræster ere ordinerede med Fuld-

magt til, under den rette Styrelse, at forvalte i alle Kirkens Ordinanser og Velsignelser. De kunne rejse paa samme Maade som de Halvfjerds i at forkynde Evangeliet til Nationerne; men dette er ikke deres specielle Pligt; deres særegne Kald er at indehave et fastsat Præsidium. Højpræsterne i hvilkensomhelst af Kirkens Staver kunne organiseres til et Quorum, og dette uden Begrænsning af Medlemsantallet. Fra et saadant Quorum vælges tre Medlemmer til at præsidere, som Præsident og Raadgivere. Pagtens Bog 103, 42.)

Patriarker eller Evangelister ere paalagte den specielle Pligt at velsigne Menigheden; naturligvis have de Myndighed til at forrette i hvilkesomhelst andre Ordinanser. Der er een Patriark for hele Kirken, som har almindelig patriarkalsk Myndighed over hele Organisationen; han holder Nøglerne til Patriarkembedet, og til ham er Løftet givet, at: „Hvem han velsigner, skal være velsignet, og hvem han forbander, skal være forbandet; at hvad han binder paa Jorden, skal være bundet i Himlen; og hvad han løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen." (Pagtens Bog 103, 29.)

Med Hensyn til den patriarkalske Myndighed har Herren sagt: „Dette Præstedømmes Orden blev anordnet at skulle gaa i Arv fra Fader til Søn og tilkommer med Rette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere, til hvem Forjættelsen blev given. Denne Orden blev indført i Adams Dage og nedarvedes o. s. v." (Pagtens Bog 3, 18.) Men ved Siden af dette øverste Patriarkembede er der kaldet og indsat et Antal lokale Patriarker i Kirkens forskjellige Grene, der Alle staa under Kirkens præsiderende Patriarks Vejledning og Bestyrelse; og de have det samme Privilegium i deres eget Distrikt som han har over hele Kirken. Det er blevet paalagt de tolv Apostle i alle store Grene af Kirken at ordinere Evangelister eller Patriarker, som de blive dem betegnede ved Aabenbaring. (Pagtens Bog 3, 17.)

Apostle ere kaldede til at være særegne Vidner om Kristi Navn i hele Verden (Pagtens Bog 3, 11.); de ere bemyndigede til at opbygge og organisere Kirkens Grene og kunne forvalte i alle og enhver af de hellige Ordinanser. De ere paalagte at rejse omkring blandt de Hellige, at ordne Kirkens Anliggender, hvorsomhelst de færdes, men i Særdeleshed der, hvor ingen fuldstændig lokal Organisation er oprettet. De have Myndighed til at ordinere Patriarker og andre Embedsmænd i Præstedømmet i Overensstemmelse med Guds Aands Vejledning. (Pagtens Bog 3, 17. 30; 2, 8.)

**Præsidentskab og Quorumorganisationer.** Guds aabenbarede Ord paabyder Udnævnelsen af præsiderende Embedsmænd, der „udspringe fra eller blive beskikkede af eller iblandt dem, der ere ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer." (Pagtens Bog 3, 11.)

Herren har i Overensstemmelse med den Orden, der i højeste Grad karakteriserer alle hans Gjerninger, forordnet, at de, der indehave hans Præstedømme, skulle organiseres i Quorumer, for at de desto bedre kunne sættes i Stand til at lære deres Kalds Pligter. Nogle af disse Quorumer have en vid Udstrækning og Myndighed; andre derimod have kun en lokal Virkekreds.

**Det første Præsidentskab** udgjør Kirkens præsiderende Quorum. Formedelst guddommelig Ledsagelse beskikkes en Præsident udaf Højpræsterne til at præsidere over hele Kirken. Han er anerkjendt som Præsident over Kirkens

Højpræstedømme eller præsiderende Højpræst over Kirkens Højpræstedømme. (Pagtens Bog 3, 31.) Han er kaldet til „at være en Seer, en Aabenbarer, Oversætter og en Profet, og have alle de Guds Gaver, som Herren udøser over Kirkens Hoved." (Pagtens Bog 3, 42.)

Herren sammenligner hans Kald med det, Moses i gamle Dage havde, der stod som en Talsmand mellem ham og Israel. Denne præsiderende Højpræst er assisteret i dette sit høje Kald og Arbejde i Kirken af to Andre, der holde det samme Præstedømme, og disse tre Højpræster danne, naar de ere kaldede og ordinerede paa den rette Maade, samt understøttede af Menighedens Tillid, Tro og Bønner, et Quorum af Kirkens Præsidentskab. (Pagtens Bog 3, 11.)

**Apostlenes Quorum.** Tolv Mænd holde det rette organiserede Apostelembede, der udgjør Apostlenes Quorum. Disse har Herren udkaaret som de tolv omrejsende Raadgivere (Pagtens Bog 3, 11.); de udgjore det rejsende præsiderende Hojraad, til at forvalte i alle Verdens Dele, under det første Præsidentskabs Ledelse. De danne et Quorum, hvis enstemmige Afgjorelse eller Kjendelse er lige bindende i Myndighed og Magt som den, Kirkens første Præsidentskab afgiver. (Pagtens Bog 3, 11.) Der kan være, og for Nærværende er der Apostle i Menigheden, som ikke ere Medlemmer af dette, de Tolvs Quorum; men Saadanne kunne ikke gjøre nogen Fordring paa at stemme ved Quorums Sessioner.

**Det præsiderende Qvorum af de Halvfjerds.** Det første Halvfjerdsindstyves Quorum danner et Quorum, hvis enstemmige Afgjørelser eller Kjendelser ere ligesaa bindende som de tolv Apostles. Mange saadanne Halvfjerds-Quorumer kunne tiltrænges for at udføre Kirkens Arbejde; indtil nærværende Aar (1894) er der allerede fremkommet 107 saadanne Organisationer. Ethvert Quorum har syv Præsidenter. Det første Quorums syv Præsidenter præsidere alligevel over alle de andre Quorumer og deres Præsidenter.

**Det præsiderende Biskops-Raad,** som det for Nærværende er oprettet, bestaar af Kirkens præsiderende Biskop med to Raadgivere. Dette Quorum har Jurisdiktion over de Pligter, der tilhøre de andre af Kirkens Biskopper, saavel som over alle Organisationer henhørende til det aaronske Præstedømme. Den ældste levende Repræsentant blandt Aarons Sønner er berettiget til dette Præsidentembede, forudsat at han i alle Henseender er værdig og skikket dertil; han maa vælges og ordineres af Kirkens første Præsidentskab. (Pagtens Bog 22, 2.) Hvis en saadan virkelig Efterkommer af Aaron kan findes og er ordineret, da kan han forrette sit Embede foruden Raadgivere, undtagen naar han sidder i Dom ved et Forhor over en af Højpræstedømmets Præsidenter, i hvilket Tilfælde han maa assisteres af tolv Højpræster. (Pagtens Bog 3, 37.) Men i Mangel af en virkelig Efterkommer af Aaron, der er skikket og kvalificeret, kan en Højpræst af det melchisedekske Præstedømme blive kaldet og indsat af Kirkens første Præsidentskab til det præsiderende Biskopsembede ved, at to andre Højpræster tilbørlig ordineres som hans Raadgivere. (Pagtens Bog 22. 2.)

**Præstedømmets lokale Organisationer.** Hvor de Hellige have bosat sig for bestandig, ere Zions Staver organiserede, enhver Stav indbefatter mange wards eller Grene. Et Stavs-Præsidentskab er indsat over enhver

Stav, bestaaende af Præsident og to Raadgivere, der Alle ere Højpræster og tilbørlig valgte og beskikkede til dette Embede.

Stavspræsidentskabet assisteres i dets judicielle Funktioner af et fast Højraad, bestaaende af tolv Højpræster, der ere valgte og ordinerede til dette Embede. Stavspræsidentskabet præsiderer over dette Raad, hvilket er det højeste Dommersæde i Staven.

Stavspræsidenterne og Biskopperne over de forskjellige wards anses med Rette som Hjordens Hyrder; deres Pligter ere uden Tvivl de samme som de, der paahvilede Hyrderne i de forrige Uddelinger.

Højpræster og Ældster i hvilkensomhelst Stav ere som allerede omtalt organiserede i Quorumer; de Førstnævnte uden noget begrænset Antal, de Sidste danne et eller flere Quorumer i Henhold til deres Antal. Patriarker ere ligeledes indsatte til at forrette i deres hellige Embede blandt Folket i Staven.

**Et Wardbiskops-Raad** er oprettet i ethvert velorganiseret ward i Zion. Dette bestaar i Almindelighed af tre Højpræster, der ere indsatte som Biskop og Raadgivere. Hvis alligevel en virkelig Efterkommer af Aaron bliver kaldet til at være Biskop, da er det hans Privilegium at handle paa egen Haand foruden Raadgivere, hvilket er omtalt med Hensyn til den præsiderende Biskop. Biskoppen har Dommermyndighed over de Quorumer, der tilhøre det mindre Præstedømme i hans ward, og ligeledes over dem, der holde det højere Præstedømme som Medlemmer af hans ward; men han har intet direkte Præsidium over Quorumer af den melchisedekske Orden, hvilke findes indenfor hans Omraade. Som en præsiderende Højpræst forestaar han det ganske ward. Wardorganisationen bestaar af Præsters, Læreres og Diakoners Quorumer, et eller flere af hvert, alt efter som Wardets Størrelse kræver.

**Medhjælpere i Bestyrelsen.** Foruden disse regelmæssige udvalgte Autoriteter og Embeder i Præstedømmet er der oprettet mange specielle Organisationer for Oplysningens Fremme iblandt Folket. De fornemste iblandt saadanne, der ere indsatte „til at hjælpe, til at styre" (1 Kor. 12, 28.), ere følgende: 1) *Forberedelsesforeninger*, for at belære og uddanne de yngre Børn; 2) *gjensidige Uddannelsesforeninger* for unge Mænd og unge Kvinder, der give Undervisning i Theologi, Literatur, Historie, Videnskab og Kunst; 3) *Søndagsskoler*, egnede fornemmelig for de Unge, men som staa frit aabne for Enhver; 4) *Hjælpeforeninger*, bestaaende af Kvinder, hvis selvpaalagte Pligt det er at drage Omsorg for de Fattige og afhjælpe de Lidendes Nød i ethvert ward.

(Fortsættes.)

---

## Ældste John Morgans Død.

John Morgan, Medlem af det første Præsidentskab af de Halvfjerds, afgik ved Døden i Preston, Idaho, den 14de August 1894 i en Alder af 52 Aar; de jordiske Levninger stedtes til Hvile i Salt Lake City. Han blev født i Greenburg, Indiana, den 8de August 1842. Ved 18 Aars Alderen forenede han sig med

Unionsarmeen og deltog med Ære og Udmærkelse i flere vigtige Slag i Borgerkrigen. Da Krigen var endt, kom han til Utah og fik Bestilling som Lærer ved Universitetet, men han oprettede senere hen »Morgan Commercial College.«

Den 26de November 1867 blev han et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og udførte nogle Aar senere en Mission til Sydstaterne. Derefter blev han beskikket til at præsidere over denne Mission, og i denne Stilling vandt han ved sin Energi og Nidkjærhed i at sprede Evangeliet et kjært og varigt Minde.

Han blev den 7de Oktober 1884 udvalgt til en af de første syv Præsidenter af de Halvfjerds, og i denne Stilling arbejdede han med Iver og Trofasthed indtil sin Død. Han har rejst og prædiket meget blandt de Hellige i de sidste Aar. Ved hans Død er en god og trofast Mand bleven bortkaldt, og hele Israel vil sammen med hans Familie og Paarørende dele Sorgen over og Savnet ved en elsket og trofast Herrens Tjeners Bortgang.

---

## Dødsfald.

**Lars Gustaf Blomqvist**, født i Kalliks Sogn, Norrbottens Län, Sverige, den 19de September 1808, er nylig afgaaet ved Døden i Peoa, Summit Co., Utah. Han annammede Evangeliet i Kristiania 1858 og emigrerede til Utah i 1865. Oldingen efterlader sig et stort Afkom.

**Thorvald Nicolay Olsen**, født i Kristiania, Norge, den 16de Februar 1858, afgik ved Døden i 18de Ward, Salt Lake City, Utah, den 22de August 1894. Han har været 19 Aar i Utah og var ved sin Død et Medlem af det 15de Quorum af de Halvfjerds.

**Marie Elisabeth Frederiksen**, f. Karlsen, født i Odense, Danmark, den 29de Oktober 1809, afgik ved Døden af Alderdomssvaghed i Logan, Cache Co., Utah, den 14de August 1894. Hun annammede Evangeliet den 26de Januar 1857, var Moder til 12 Børn og efterlader sig Mand, 43 Børnebørn og 35 Børnebørnsbørn. Hun døde trofast i Evangeliet.

---

### Indhold.



---


## Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.